

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 25Ca/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117226182
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Melicherčíková
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7117226182.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Martou Melicherčíkovou v právnom spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, Mozartova 9, Bratislava, zastúpený advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Nám. Biely kríž 3, P.O.Box 39, Bratislava, proti žalovanému: I., IČO: XX XXX XXX, A. Z., zastúpený Mgr. Karol Fajnor, AK Krasovského 13, Bratislava, v konaní o zaplatenie 1.443,-€ s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.443,-€ s 5% ročným úrokom z omeškania od 15.12.2017 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 15.12.2017 sa domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.443,-€ s príslušenstvom, 5% ročným úrokom z omeškania od 15.12.2017 do zaplatenia.

2. Žalobný návrh odôvodnil skutočnosťami, že uplatnený nárok je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv. Žalobca má na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. k. MK-XXXX/XXXX-XXX/XXXXXX, vydaného dňa 18.8.2016 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 autorského zákona. Aj pred získaním uvedeného oprávnenia mal postavenie organizácie kolektívnej správy a to na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, vydaným Ministerstvom kultúry SR dňa 11.5.2010. V zmysle uvedených oprávnení vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia.

3. V zmysle Oprávnenia zo dňa 18.8.2016 písm. o) vykonáva kolektívnu správu v odbore použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu. V zmysle Oprávnenia zo dňa 11.5.2010, bod II, písm. b) žalobca vykonával dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami.

4. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia I. R. na Z. O., ktoré je zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie 4 hviezdíčiek. Žalobca mal za to, že žalovaný v roku 2016 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos a to minimálne prostredníctvom 42 ks zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia a 3 ks zvukovoobrazových zariadení v spoločných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Zo strany žalovaného tým došlo k zásahu do výhradných autorských práv a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom

ubytovacie služby, kedy poskytuje zákazníkom v izbách určených pre hostí v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenia (TV) a zvukovoobrazové zariadenia v spoločných priestoroch. Na svojej www stránke deklaroval v roku 2016 verejný prenos v 65 ubytovacích jednotkách, v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 12C/83/2016 žalovaný preukázal, že v roku 2015 realizoval verejný prenos prostredníctvom 42 ks zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách a 3 ks týchto zariadení v spoločných priestoroch. Žalobca tak akceptuje počet technických zariadení podľa stavu uvádzaného žalovaným v uvedenom konaní. Deklarovanie zvukovoobrazových záznamov v ubytovacom zariadení žalovaného znamená, že na izbách tohto zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný v prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006, podľa ktorého „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods.1 tejto Smernice“. Žalobca poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.3.2012 vo veci O. (. proti Írsku sp.zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci odpovede na prejudiciálnu otázku uviedol: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Poukázal aj na výrok Uznesenia Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.3.2010, podľa ktorého „prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti“.

5. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy okrem iného, aj na vyššie uvedené použitie diel - „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia.“ Povinnosťou žalovaného bolo disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaných rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM kolektívne licenčné zmluvy. Žalovaný tak získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k dielam, ktoré spravuje žalobca. Je však notoricky známe, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť aj diela spravované žalobcom, t.j. diela režiséro, prekladateľov, autorov, úpravy dialógov, scénaristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh a pod. Žalobca zastupuje takéto subjekty a to nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Na svojej webovej stránke žalobca uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2016 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3 370 slovenských nositeľov práv. Pre tento účel žalobca priložil k žalobe zoznam nositeľov práv v SR a zoznam zahraničných organizácií na CD nosiči. S týmito nositeľmi uzatvoril rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho webovej stránke. Ako príklad predložil 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a jednu z recipročných zmlúv. V súlade s ust. § 79 AZ žalobca udeľuje súhlas na používanie všetkých diel verejným prenosom technickými prostriedkami aj za tých autorov a nositeľov práv, ktorých nezastupuje na základe osobitnej zmluvy o zastupovaní. Žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, ktorú však neuzatvoril, nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických a diel úžitkového umenia a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Dopúšťal sa tak neoprávneného používania autorských diel, čím zasahoval do práv autorov bez ich súhlasu alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu, s čím je priamo spojená jeho povinnosť

vydať bezdôvodné obohatenie s poukazom na ust. § 58 ods. 1 písm. i) AZ. Tohto nároku sa priamo môže domáhať žalobca ako organizácia kolektívnej správy podľa ust. § 63 ods. 2 písm. d) AZ. Žalobca mal za to, že vykonávanie dokazovania preukazovaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2016 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, čomu svedčí aj ustálená judikatúra. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a tiež osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv. Výšku bezdôvodného obohatenia žalobca uplatnil vychádzajúc z pojmu zvyčajná, resp. obvyklá odmena, s poukazom na ust. § 458a OZ v spojení s ust. § 442a ods. 2 OZ. Za obvyklú odmenu považoval takú, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom. V roku 2016 žalobca uzatvoril celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Na preukázanie tohto tvrdenia predložil na CD nosiči všetky rozšírené hromadné licenčné zmluvy. Súčasne podotkol, že za rok 2016 uzatvoril do podania žalobného návrhu aj 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi, ktorí dobrovoľne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa sadzobníka žalobcu. Podľa citovaných ustanovení OZ - ust. § 442a ods. 2 v spojení s § 458a OZ je stanovená výška bezdôvodného obohatenia pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva najmenej vo výške zvyčajnej odmeny. Zvyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom predstavuje teda minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Žalobca dúfajúc, že žalovaný upustí od neoprávnených zásahov do práv autorov a nositeľov práv, v konaní uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, t.j. v minimálnej výške, pričom pri jej určení vychádzal zo sadzobníka a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho webovej stránke. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016 s tým, že ubytovacie zariadenie prevádzkované žalovaným obsahuje 42 izieb so zvukovoobrazovým zariadením; pri sadzbe 29,50 € za hotel so 4 hviezdikami predstavuje bezdôvodné obohatenie 1.239,- € a 3 iné priestory so zvukovoobrazovým zariadením pri sadzbe 68,-€, predstavuje 204,-€, spolu 1.443,- € za jeden rok. Žalobca poukázal aj na to, že pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ponúkal mu mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovaní, na čo nereflektoval.

6. Okresný súd Košice I dňa 8.3.2018 vo veci vydal platobný rozkaz pod sp.zn. 25Ca/3/2017, proti ktorému žalovaný v zákonnej lehote podal odpor.

7. Žalobu žiadal zamietnuť z niekoľkých dôvodov, keď mal za to, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore, resp. ju preukázal nedostatočne. Predložené listinné doklady, oprávnenia, na základe ktorých mal a má postavenie organizácie kolektívnej správy, i skutočnosť, že žalobca zastupuje na zmluvnom základe slovenských nositeľov práv v počte 3370 osôb, ako aj zahraničných nositeľov práv na základe recipročných zmlúv uzatvorených so zahraničnými organizáciami v nešpecifikovanom počte, tieto skutočnosti a dôkazy nepostačujú na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Žalovaný mal za to, že ust. § 79 ods. 1 písm. b) AZ a ust. § 79 ods. 2 AZ sú v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15, keď už riešil ESD po právnej stránke rovnakú otázku k obdobnej právnej úprave iného členského štátu. Konštatoval pritom rozpor so Smernicou 2001/29/ES, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna práva úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh a to aj keby umožnila autorom týchto kníh, alebo ich právnym nástupcom podať námietky proti výkonu tohto práva, alebo jeho výkon ukončiť za podmienok, ktoré táto právna úprava vymedzuje. Preto mal za to, že na úrovni Európskej únie uvedeným rozsudkom C-301/2015 už bolo rozhodnuté, že taká právna úprava akou je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa uvedených citovaných zákonných ustanovení autorského zákona je v rozpore s právom EÚ. Preto je podľa jeho názoru konajúci súd povinný vylúčiť z aplikácie vyššie uvedené vnútroštátne právne normy. Na základe uvedeného konštatoval, že žalobca objektívne nemôže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore vo vzťahu k nositeľom práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe. Navyše podľa jeho tvrdenia menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, rovnako aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Z týchto zoznamov nie je možné zistiť, ktorých nositeľov práv vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany má

žalobca vykonávať kolektívnu správu a tiež nie je možné zistiť, či ju vykonáva práve k tým predmetom ochrany, ktoré údajne mali byť zo strany žalovaného neoprávnené použité. Ak žalobca tvrdí, že žalovaný používa predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto oprávnenie preukázať. Nemožno po každom ubytovacom, či reštauračnom zariadení paušálne požadovať, aby platilo bezdôvodné obohatenie za použitie „nevedno čoho“ len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy. V predmetnom spore žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak, vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiastkové diela“ dodali do audiovizuálneho diela ako celku, na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv, a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Je teda pravidlom, že výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Z uvedeného dôvodu objektívne nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv. Tak sa podľa žalovaného deje, že autori dostávajú za to isté zaplatené dvakrát. Žalovaný na preukázanie tvrdenej skutočnosti náhodne vybral zo štatistiky vysielania niekoľko predmetov ochrany, vo vzťahu ku ktorým chcel preukázať, že žalobca oprávneného nositeľa majetkových práv k týmto predmetom ochrany nezastupuje. V sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje práve žalobca. Argumentoval aj rozhodnutím Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05, ktorý sa zaoberal povahou verejného prenosu vo vzťahu k posúdeniu, či samotná existencia TV prijímača na hotelovej izbe a súčasného poskytovania televízneho signálu hotelovým zariadením do tohto TV prijímača spĺňa povahu verejného prenosu. Podľa jeho tvrdenia, uvedené rozhodnutie ESD nerieši ani len v náznakoch vzťahu bezdôvodného obohatenia, ktoré by mali vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany. Vyjadril sa aj k obvyklej licenčnej odmene, v súvislosti s čím potvrdil, že v roku 2015 a začiatkom roku 2016 prebiehali rokovania medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR, ktorého je žalovaný členom, podstatou ktorých očakávaní na strane Zväzu hotelov a reštaurácií v týchto rokovaniach bolo aj vysvetlenie ekonomickej dôvodnosti významne vyšších licenčných odmien, než aké sú v prípade práv autorov audiovizuálnych diel uplatňované v iných štátoch EÚ, či Európy, v ktorom smere žalobca mu doposiaľ požadované informácie neposkytol, okrem určenia odmien uplatňovaných podľa jednostranne určeného sadzovníka. Žalobca túto výšku odmien prezentuje ako obvyklú licenčnú odmenu pri obdobných zmluvných podmienkach s odôvodnením, že v roku 2016 uzavrel hromadné licenčné zmluvy na identický obsah, rozsah a spôsob použitia audiovizuálnych diel, pričom licenčná odmena bola vo všetkých prípadoch dohodnutá v súlade so sadzovníkom žalobcu. Žalovaný bol toho názoru, že žalobca je monopolom pri výkone kolektívnej správy práv ním zastupovaných autorov audiovizuálnych diel vo vzťahu k verejnému prenosu prostredníctvom akéhokoľvek technického zariadenia, preto niet žiadnych iných zmlúv, z ktorých by sa obvyklá odmena uplatňovaná v SR dala zistiť, než tých, ktoré uzatváral žalobca. Podľa žalovaného žalobca uplatňuje v priemere až 5-násobne vyššie licenčné odmeny pre autorov audiovizuálnych diel, než je priemer krajín ako Rakúsko, Nemecko, Česko, Francúzsko, Švajčiarsko a Španielsko, čo vyplýva priamo z výsledkov Analýzy KPMG, na ktorú poukázal. Uplatňovanie licenčných odmien za verejný prenos audiovizuálnych diel autorov zastúpených žalobcom vo vzťahu k používateľom, vo výške podľa sadzovníka platného v roku 2016 je jednoznačným prejavom zakázaného zneužitia dominantného postavenia žalobcu na relevantnom trhu, z ktorého dôvodu z jeho strany ide o nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods. 1 Obch. zákonníka. Žalovaný žiadal aj prerušenie konania do času, keď Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, ktorá je podľa jeho názoru podstatná a to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu v zmysle ZoOHS.

8. Žalobca na obranu žalovaného argumentoval podaním zo dňa 23.5.2018, keď k rozporu právnej úpravy rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy obsiahnutej v právnom poriadku SR s právnym poriadkom EÚ poukázal na zmysel a účel inštitútu rozšírených licenčných zmlúv, i na bod 18 Smernice EP a Rady 2001/29/ES, podľa ktorého uvedená smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností. Je teda zrejmé, že samotný obsah a výslovné znenie smernice uvádza, že jej ustanoveniami nie je dotknutá platnosť právnych úprav členských štátov, ktoré ustanovujú inštitúty rozšírených licenčných zmlúv, ktoré v členských štátoch poskytujú organizácie kolektívnej správy práv. Samotný tvorca tejto normy v jej obsahu teda výslovne zakotvil, že existencia a uplatňovanie inštitútu rozšírených licenčných

zmlúv je v súlade s ustanoveniami smernice a teda súladné s právom EÚ, pričom žalobca opätovne podotkol, že tento inštitút je uplatňovaný vo viacerých členských krajinách a bol uplatňovaný vo viacerých krajinách aj v čase tvorby danej smernice. S poukazom na bod 12 uvedenej smernice mal za to, že právo EÚ tak nespochybniteľne inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ako aj inštitút povinnej kolektívnej správy pozná a dokonca ho v určitých oblastiach používania predmetov ochrany aj preferuje s cieľom zabezpečenia udelenia súhlasu na používanie všetkých druhov diel pre daný spôsob používania a s cieľom zabezpečenia vyplácania odmeny všetkým nositeľom práv za používanie diel, ktoré by sami nemohli riadne kontrolovať, či presadzovať. Pokiaľ žalovaný opieral svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/2015, žalobca poukázal, že v uvedenej veci Súdny dvor riešil otázku online použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo aj právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že predmetom prejudiciálnej otázky bolo, či konkrétna právna úprava Francúzska, týkajúca sa rozmnožovania obchodne nedostupných diel a verejného prenosu obchodne nedostupných diel v digitálnej podobe je v súlade so smernicou. V prípade audiovizuálnych diel je nesporné, že ich autori môžu predpokladať, že predmety ochrany budú obsahom televízneho vysielania, aj verejného prenosu technickými zariadeniami. Je tiež nesporné, že právna úprava ust. § 79 AZ nijak neobmedzuje, ani nepodmieňuje právo nositeľa práv vylúčiť kolektívnu správu. Preto mal žalobca za to, že žalovaného tvrdenie o tom, že ust. § 79 ods. 1 písm. b) AZ je v rozpore s obsahom a cieľom smernice, je bezbrehou snahou presvedčiť súd, aby neprihliadal na platnú právnu úpravu SR a EÚ a postupoval v rozpore s článkom 16 CSP. Žalobca v zmysle ust. § 79 ods. 1 a 5 AZ uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy a to jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní podľa § 164 AZ. Majetkové práva autora sú uvedené v ust. § 19 AZ. Autorský zákon v ust. § 58 ods. 1 demonštratívne uvádza, čoho sa môže domáhať autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo. Jedným z nárokov autora je v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) AZ vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy tohto nároku sa v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) AZ môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy, pričom zároveň v zmysle § 169 ods. 4 AZ je organizácia kolektívnej správy dokonca povinná sa domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Túto povinnosť nemá iba v tom prípade, pokiaľ nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám, alebo ak je to nehospodárne. Ustanovenie § 456 OZ, na ktoré žalovaný poukazuje síce uvádza, že predmet bezdôvodného obohatenia sa má vydať tomu, na úkor koho sa získal, avšak z osobitnej právnej úpravy v AZ, ktorá má v danom prípade prednosť, vyplýva, že organizácia kolektívnej správy sa môže a zároveň musí domáhať jeho vydania a teda povinný subjekt má povinnosť jej ho vydať.

9. K namietanej aktívnej legitímácii žalobca uviedol, že vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje, a že dochádzalo, alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca v zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorý názor zaujali mnohé všeobecné sudy.

10. Pokiaľ žalovaný sa domáhal uloženia žalobcovi povinnosti, aby k zoznamom státisícov predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 priradil jednotlivých nositeľov práv a preukazoval, či vykonával v roku 2016 k nim správu predložením zmlúv, žalobca poukázal na podstatu samotnej licencie, ktorá znamená udelenie práva za používanie predmetov ochrany a licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V prípade verejného prenosu technickými prostriedkami bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa preto stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Výška bezdôvodného obohatenia je teda určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takejto licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany, relevantné je iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca preukázal a relevantné

je tiež preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena, za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela, akých všetkých konkrétnych nositeľov by použil. Žalobca mal za to, že výšku zvyčajnej licenčnej zmluvy preukázal. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovaného, že autori dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát, žalobca ozrejmil, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobov použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Žalobca preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, káblovými operátormi a aj používateľmi, prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. K nepreukázaniu existencie verejného prenosu a k nepreukázaniu neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného žalobca podotkol, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy so SLOVPROGRAM a SOZA, na základe ktorých získal súhlasy uvedených organizácií na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejných prenosov technickými zariadeniami. Od SOZA tak žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam, uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný práva autorov zastupovaných žalobcov popiera, zároveň akceptuje práva výkonných umelcov, ktorí len vykonávajú diela vytvorené autormi zastupovanými žalobcom. Súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t.j. diela režisérov, scenáristov, výtvarníkov, choreografov, autorov literárnych predlôh, prekladateľov, autorov úpravy dialógov atď., bez ktorých by ani k vysielaniu a následnému verejnému prenosu technickými zariadeniami nemohlo dôjsť. Táto skutočnosť je notoriou, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Žalovaný nemohol z verejného prenosu technickými prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so SOZA a SLOVPROGRAM žiadnym spôsobom „vyňať“ uvedené predmety ochrany a nepoužívať ich. Je teda isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, bez ktorých verejný prenos nemôže existovať, došlo.

11. Žalobca sa vyjadril aj k obvyklej odmene, ktorú žalovaný namietal, aj k rokovaniu žalobcu a ZHR SR vo veci uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy na rok 2015, ktoré sa uskutočnilo 12.2.2015, v ktorom smere ozrejmil určité skutočnosti. Vyjadril sa aj k predloženej Analýze licenčných platieb spoločnosti KMPG zo dňa 12.9.2016, ktorá bola vypracovaná na základe objednávky ZHR SR. Uvedená analýza vykazuje celý rad nedostatkov, ktoré uviedol v tomto vyjadrení - malý a účelovo vybraný počet porovnávaných krajín, odlišná legislatívna autorskoprávna úprava v porovnávaných krajinách, čo analýza nezohľadňuje, neúplnosť a nesprávnosť údajov, porovnávanie sadzieb na nerovnakom základe. Uvedené skutočnosti majú za následok, že analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Predmetom konania je však vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy sa jeho výška odvíja od zvyčajnej odmeny, z ktorého dôvodu je potrebné skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získali licenciu. Žalobca opätovne poukázal na to, že uzatvoril 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Žalobca nesúhlasil s prerušením konania a trval na pokračovaní s tým, že súd o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodne podľa § 162 ods.3 CSP. Nakoniec žalobca ozrejmil, že medzi ním a ZHR SR nikdy neprebehli žiadne rokovania o uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy na rok 2016, ZHR SR nikdy neoslovil žalobcu s tým, že má záujem za svojich členov aspoň rokovať o kolektívnej licenčnej zmluve na uvedený rok. Naopak, žalobca nad rámec svojich povinností vyzýval priamo žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ten však neprejavil záujem o rokovanie, nepredložil žalobcovi žiadosť podľa § 165 ods.4 AZ, nepodal návrh na súd v zmysle § 165 ods. 8 AZ a nedohodol sa na ukladaní peňažných prostriedkov podľa § 165 ods. 9 AZ, napriek tomu počas celého roka 2016 používal predmety ochrany spravovanej žalobcom.

12. Žalovaný sa bránil, keď opätovne namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore, podľa jeho názoru, pokiaľ žalobca chce preukázať danú okolnosť, predovšetkým musí relevantnými dôkazmi preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj aj neoprávnené použil. Žalobca relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný skutočne mal

vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač, že by žalovaný prijímal televízny signál a že voči žalobcovi mal kontraktačnú povinnosť. Namietal aj výšku licenčnej odmeny. V právnom štáte nie je možné, aby žalobca považoval za obvyklú odmenu takú odmenu, ktorú určí priamo on. Obvyklosť odmeny má predstavovať objektívny, nezávislý a všeobecne uznávaný inštitút, nezávislý priamo od ktorejkoľvek strany sporu. Žalobcom stanovenú licenčnú odmenu nemožno považovať za spravodlivú a odôvodnenú. Podľa jeho tvrdenia, sadzby odmien uplatňovaných zo strany žalobcu sú jedny z najvyšších v Európe, čo konštatoval aj Protimonopolný úrad SR. Žalobca pri určení výšky žalobou uplatňovaného bezdôvodného obohatenia vychádza zo svojho jednostranne určeného sadzobníka odmien, čo nie je bežné, pričom nikdy nevytvoril, ani nezverejnil metodiku kalkulácie výšky licenčnej odmeny. Žalovaný teda namietal okrem neprimerane vysokých licenčných odmien aj to, že žalobca netransparentným a neoveriteľným spôsobom stanovuje výšku ním uplatňovaných licenčných odmien za udeľovanie licencie na verejný prenos audiovizuálnych diel prostredníctvom akéhokoľvek technického zariadenia pre ubytovacie zariadenia, že paušálne uplatňuje práva nositeľov práv bez preukázania mandátu na takéto zastupovanie a odmietanie preukazovania tohto mandátu s odvolávaním sa na svoje postavenie kolektívneho správcu disponujúceho oprávnením vydaným Ministerstvom kultúry SR, že zneužíva právo domáhať sa ochrany na súde a podanie žaloby voči používateľom takýmto spôsobom, že v prípade neakceptovania jednostranne určenej výšky licenčnej odmeny žalobca hrozí v prípade jej neakceptovania uplatňovaním takéhoto nároku na súde, vedome a úmyselne kreuje obvyklú licenčnú odmenu. Preto mal za to, že vzhľadom na všetky vyjadrenia protistrany, v danom prípade je nutné aplikovať všeobecné ustanovenia OZ - ust. § 451 a nasl. OZ, čo neznamena nič iné len to, že žalobca v konaní musí preukázať danosť všetkých predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia bez výnimky. V súvislosti s predmetom sporu žalovaný poukázal na podstatnú vec a to, že nemal úmysel neplatiť licenčné odmeny žalobcovi, avšak od samotného začiatku rozporoval ich výšku.

13. Žalobca opätovne reagoval na vyjadrenie žalovaného, keď doplnil, že existenciu TV prijímačov a uskutočňovanie verejného prenosu preukázal aj ďalším dôkazom a to predložením zmluvy uzatvorenej žalovaným s organizáciou Slovprom, v ktorej samotný žalovaný uviedol počet TV prijímačov v jeho ubytovacom zariadení. Na preukázanie uskutočňovania verejného prenosu žalobca predložil ďalší dôkaz, ktorý mu doposiaľ nebol známy a to Príkaznú zmluvu zo dňa 1.1.2015, ktorú uzatvoril žalovaný so Zväzom hotelov a reštaurácií SR, z ktorej vyplýva, že žalovaný ZHR SR poveril vysporiadaním práv a povinností žalovaného voči organizáciám kolektívnej správy v súvislosti s verejným prenosom, ktorý vykonával žalovaný a to v rozsahu, ako samotný žalovaný uvádza v prílohe danej príkaznej zmluvy, kde uvádza počet technických zariadení umiestnených vo svojom ubytovacom zariadení. Uvedená zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, doposiaľ je platná a žalovaný ňou argumentuje voči organizáciám kolektívnej správy, vrátane žalobcu. Opätovne poukázal, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR pre rok 2016 uzatvoril licenčné zmluvy so SLOVPROGRAM a SOZA, na základe ktorých získal súhlasy uvedených organizácií na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, opätovne poukázal na ust. § 79 ods. 1 a 5 AZ a uzatváranie rozšírených hromadných licenčných zmlúv a to jednak za nositeľov práv zastupovaných na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorí nie sú žalobcom zastupovaní. Tak ako uviedol v predchádzajúcich podaniach, súčasťou každého verejného prenosu aj v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom. Napriek tejto notoriete a teda nad rámec potrebného dokazovania žalobca založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry SR správu, a ktoré boli použité v roku 2016 vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc a tiež prehľad o vyplatení licenčných odmien za použitie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. V tomto smere poukázal na rozhodnutia všeobecných, i odvolacích súdov v skutkovo a právne obdobných veciach. Opätovne sa vyjadril aj k obvyklej výške licenčnej odmeny, ktoré odmeny sú určené sadzobníkom žalobcu, a ktoré nepovažoval za neprimerané, pričom poukázal na predmet konania, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, pričom zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Opätovne poukázal na uzatvorenie rozšírených hromadných licenčných zmlúv, pri ktorých bola výška odmeny dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Pokiaľ žalovaný svoje tvrdenia o neprimeranosti licenčných odmien žalobcu opiera o analýzu KPMG, v tomto smere sa opätovne vyjadril, že daná analýza obsahuje veľký počet hrubých nedostatkov a

skreslení, v skutočnosti neporovnáva sadzby na rovnakom základe a je pre konanie a určenie zvyčajnej výšky licenčných odmien nepoužiteľná. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nezohľadnil obsadenosť ubytovacieho zariadenia, v tomto smere uviedol, že autorský zákon prísne rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami a teda rozlišuje nároky na odmenu autorov a odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami a teda rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel (licenciu), licenčnou zmluvou a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami (a to aj výkonní umelci zastupovaní SLOVPROGRAM a SOZA) udeľujú súhlas na použitie ich výkonov a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených SOZA a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti autor udeľuje používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu, t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, t.j. v danom prípade v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu, nepodstatné. Je na používateľovi do akej miery toto právo využíva a žalobca nekontroluje využívanie tohto práva používateľom. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ust. § 69 ods. 6 AZ, podľa ktorého ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec, alebo licenciu nevyužije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny, alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak. Ak žalovaný predložil stanovisko Ministerstva kultúry SR k interpretácii § 169 ods. 1, 2 v spojení s § 69 AZ zo dňa 7.3.2017, predmetné stanovisko podľa žalobcu obsahuje právne nezáväznú interpretáciu zákona a z predmetného stanoviska nevyplýva povinnosť zohľadňovať obsadenosť ubytovacieho zariadenia pri uplatňovaní licenčnej odmeny, ako to prezentuje žalovaný. Podľa žalobcu, uvedené stanovisko je v priamom rozpore s § 69 ods. 6 AZ.

14. Súčasťou vyjadrenia je Príkazná zmluva zo dňa 1.1.2015, ktorú uzatvoril žalovaný ako príkazca so Zväzom hotelov a reštaurácií SR ako príkazníkom, podľa ktorej príkazník sa uvedenou zmluvou zaviazal usporiadať v mene príkazcu s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnou ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Predmetom zmluvy nie sú záväzky pre príkazcom organizované individuálne podujatia, pre ktoré platí osobitný režim autorskoprávnej ochrany. Uvedená zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

15. Aj na toto vyjadrenie žalobcu žalovaný písomne reagoval. Okrem už ním tvrdených skutočností uviedol, že žalovaný nie je vlastníkom izieb/apartmánov, kde sa poskytuje ubytovanie tretím osobám, tie sú vo vlastníctve tretích osôb a žalobca ich iba spravuje. V zmysle článku 6 ods. 6.1 nájomnej zmluvy medzi žalovaným ako nájomcom a vlastníkom apartmánu ako prenajímateľom je vlastníkom apartmán oprávnený využívať vždy, keď nie je obsadený, alebo rezervovaný, resp. ak je jeho apartmán obsadený, má nárok na poskytnutie náhradného apartmánu. Neexistuje žiadna zákonná ani iná povinnosť na strane žalovaného platiť licenčné odmeny za obdobie, počas ktorého sú izby užívané ich vlastníkmi žalobcovi, nakoľko v tom čase nedochádza k žiadnemu používaniu predmetov ochrany zo strany žalovaného a nedochádza teda ani k žiadnemu šíreniu, ani verejnemu prenosu predmetov ochrany technickými zariadeniami. Vlastníci ako prvá verejnnosť nie sú povinní platiť žalobcovi odmeny, je preto nutné zohľadňovať obsadenosť jednotlivých ubytovacích jednotiek, nakoľko v čase, kedy nie sú apartmány poskytnuté na ubytovanie tretím osobám, tieto využívajú ich vlastníci. V prípade využívania apartmánov vlastníkmi nemôže žalobcovi vzniknúť nárok na licenčnú odmenu a teda na strane žalovaného nedochádza k bezdôvodnému obohateniu. V tomto smere poukázal na stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 7.3.2017, podľa ktorého zákon priamo ukladá organizácii kolektívnej správy povinnosť zohľadniť pri určovaní sadzieb za použitie diel, ku ktorým spravuje práva, rozsah, spôsob, účel a čas ich použitia. Jedným z nevyhnutých kritérií na určovanie sadzieb zo strany OKS by malo byť aj zohľadnenie obsadenosti ubytovacích zariadení, príp. ďalších kritérií, ktoré zo svojej povahy môžu prispieť k správne kvantifikačnému určeniu rozsahu a času použitia diel. V súvislosti s predmetom sporu žalovaný podotkol, že nemal v úmysle neplatiť licenčné odmeny žalobcovi, od samého počiatku rozporoval ich výšku a spôsob jej určenia, ktorá bola stanovená jednostranne žalobcom na základe zvláštnych kritérií v rozpore so zákonom a teda neplatne. Žalovaný predložil Zmluvu o nájme nebytových priestorov č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.8.2013 (čl. 163 spisu), ktorú uzatvoril prenajímateľ

- ten je vyčiarkaný s nájomcom, žalovaným, ktorej predmetom nájmu je apartmán nachádzajúci sa na 1. poschodí apartmánového I., o výmere 59,16 m², zariadenie s príslušenstvom, parkovacie státie s tým, že nájomca sa zaviazal užívať predmet nájmu v súlade s účelom, vymedzeným v kolaudačnom rozhodnutí a to na ubytovanie hostí. Nájomný vzťah bol uzatvorený na dobu neurčitú. Predložil aj Čestné vyhlásenie člena predstavenstva žalovaného O. P. o tom, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia I. v roku 2016 bola v priemere na 56%. Predložil aj výpis z LV č. XXXX preukazujúci vlastnícky vzťah k jednotlivým apartmánom I.

16. Žalobca reagoval na podanie protistrany, z ktorého podania vyplýva, že predložený list vlastníctva č. XXXX pre okres O., obec Z., katastrálne územie Z., v tomto doklade je prevádzkované zariadenie v katastri nehnuteľností zapísané ako „I. s apartmánmi R.“. Aj z príkaznej zmluvy nepochybne vyplýva, že I. R., samotný žalovaný kvalifikuje uvedený objekt ako ubytovacie zariadenie. Predložil aj verejné vyhlásenia žalovaného uverejnené na jeho webovej stránke v roku 2016 (čl. 226 až 229 spisu). Z predkladaných archívnych stránok je nesporné, že uvedené vyhlásenia uskutočňuje I. R. Z. O., a.s., preto mal za to, že dané zariadenie má podľa platnej právnej úpravy charakter ubytovacieho zariadenia a žalovaný ako prevádzkovateľ daného zariadenia ponúkal verejnosti ubytovacie služby v tomto ubytovacom zariadení s tým, že k vybaveniu ubytovacích jednotiek patril okrem iného aj televízor. Žalovaný dlhodobo, rovnakým spôsobom ako je predmetom tohto konania neoprávnene zasahuje do práv autorov a nositeľov práv, ktorých majetkové práva vykonáva žalobca a činil tak aj v roku 2015, kedy bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp.zn. 12C/83/2016-431, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zaviazaný k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný neoprávnene použil predmety ochrany kolektívne spravované žalobcom rovnakým spôsobom aj v roku 2017. Členovia Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska voči žalobcovi vysporiadali povinnosti uzatvorením Dohody o urovaní za rok 2017. Pri uzatvorení tejto dohody žalobca získal Príkaznú zmluvu, ktorá potvrdzuje, že žalovaný vo svojej prevádzke vykonával verejný prenos prostredníctvom technických zariadení. Rešpektujúc údaje uvedené v prílohe k Príkaznej zmluve z roku 2015, žalovaný za rok 2017, zastúpený ASHR uzatvoril so žalobcom Dohodu o urovaní za rok 2017 a svoje povinnosti voči žalobcovi aj splnil.

17. Na pojednávaní dňa 12.3.2020 právny zástupca žalovaného netrval na prerušení konania, ktoré prezentoval v priebehu konania. Na pojednávaní 1.10.2020 žalovaný obmedzil svoje námietky voči uplatnenému nároku žalobcu, keď namietal výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj rozsah, t.j. výšku, ktorú žalobca určil podľa jeho sadzovníka a rozsah, v tomto smere mal za to, že zo 42 apartmánov všetky sú vo vlastníctve fyzických alebo právnických osôb, žalovaný uvedený objekt prevádzkuje na základe uzavretých zmlúv, z ktorého dôvodu mal za to, že požadovaná výška bezdôvodného obohatenia za celý kalendárny rok 2016, je neaktuálna, keďže v prípade využívania apartmánov ich vlastníckymi, nemôže žalobcovi vzniknúť nárok na licenčnú odmenu, pričom obsadenosť žalovaný určil rozsahom 56%, o čom svedčí Čestné prehlásenie člena predstavenstva žalovaného. Z uvedeného dôvodu žalobca môže bezdôvodné obohatenie žiadať len v tomto rozsahu. V tomto smere poukázal na ust. §442a OZ.

18. Podľa žalobcu, žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške najmenej zvyčajnej licenčnej odmeny, t.j. takej odmeny, ktorú by bol povinný platiť, ak by riadne uzatvoril licenčnú zmluvu tak, ako všetci ostatní oprávnení používatelia. Zvyčajná licenčná odmena určená v súlade so sadzovníkom žalobcu nezohľadňuje konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacích zariadení, alebo rozsahu využitia licencie za daný celý rok a na tom nič nemení ani vlastnícka štruktúra samotnej nehnuteľnosti hotela, nakoľko je bežné, že prevádzkovatelia ubytovacích zariadení majú hotely v prenájme.

19. Vykonaným dokazovaním bol zistený skutkový stav:

20. Predmetom konania je nárok organizácie kolektívnej správy práv na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd sa primárne zaoberal otázkou právnej úpravy vzťahujúcej sa na posúdenie uplatneného nároku.

21. Podľa ust. § 190 ods. 1 zák.č. 185/2015 Z.z. autorského zákona ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

22. V spore žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel (bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv, t.j. bez licenčnej zmluvy) za obdobie od 1.1.2016 do 31.12.2016, z ktorého dôvodu na právne posúdenie veci sa vzťahuje zák.č. 185/2015 Z.z.

23. Podľa ust. § 13 ods. 4 zák.č. 185/2015 Z.z. autorského zákona (ďalej len AZ) ustanovenia tohto zákona o autorovi sa vzťahujú aj na jeho dedičov, na osobu, ktorá je nadobúdateľom výhradnej licencie podľa § 70 ods. 2 v rozsahu nadobudnutej výhradnej licencie, a na osobu, ktorá vykonáva majetkové práva autora na základe tohto zákona (ďalej len "nositeľ práv"), ak z ich povahy nevyplýva iné.

24. Subjekty označené vo vyššie citovanom zákonom ustanovení predstavujú odvodené subjekty autorských práv, ktoré odvodzujú svoje práva od autora ako pôvodného subjektu. Zákon ich označuje ako nositeľov práv.

25. Základným právom autora je právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 19 ods. 1, 2 AZ). Pojem použitie diela je definovaný prostredníctvom demonštratívneho výpočtu jednotlivých spôsobov použitia v ust. § 19 ods. 4 AZ. Použitím diela je najmä a) spracovanie diela, b) spojenie diela s iným dielom, c) zaradenie diela do databázy podľa § 131, d) vyhotovenie rozmnoženiny diela, e) verejné rozširovanie originálu diela, alebo rozmnoženiny diela 1. prevodom vlastníckeho práva, 2. vypožičaním, 3. nájmom, f) uvedenie diela na verejnosti a to 1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny, 2. verejným vykonaním diela, 3. verejným prenosom diela. V súlade s ust. § 19 ods. 3 AZ má autor (resp. nositeľ práv) právo na odmenu za každé použitie diela.

26. Obsahom práva použiť dielo je nielen právo autora použiť svoje dielo, ale aj právo autora (či nositeľa práva) udeliť licenciu (súhlas s použitím) diela inej osobe. Vzhľadom na to, či k použitiu diela treťou osobou (používateľom) došlo so súhlasom nositeľa práv, alebo bez neho rozlíšujeme:

a) použitie so súhlasom nositeľa práv - súhlas sa udeľuje formou licenčnej zmluvy, v prípade organizácie kolektívnej správy práv napr. formou hromadnej licenčnej zmluvy, kolektívnej licenčnej zmluvy a pod.
b) legálne použitie bez súhlasu nositeľa práv - takéto použitie vyplýva - buď zo zákona (ex lege) - ide o niektorú z výnimiek uvedených v ust. § 34-57 AZ, alebo - na základe rozhodnutia súdu, napr. v prípadoch ak spoluautor bez vážneho dôvodu bráni zaobchádzaniu s dielom, alebo v prípade organizácií kolektívnej správy práv, ak ide o tzv. nútenú licenciu podľa § 165 ods. 8, 9 AZ
c) protiprávne použitie - predstavuje prípady, keď používateľ dielo použil bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv (bez licenčnej zmluvy), hoci nešlo o žiadny z prípadov, kedy súhlas nositeľa práv nebol potrebný.

27. Za účelom zjednodušenia prístupu k používaniu diel existujú tzv. organizácie kolektívnej správy práv (odvodené subjekty práv, tzv. nositelia práv). Tie zastupujú nielen autorov, ale aj výkonných umelcov, či iných nositeľov práv a uľahčujú prístup k legálnemu používaniu diel mnohým užívateľom.

28. Podľa ust. § 141 ods.1 AZ správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (ďalej len "predmet ochrany").

29. Podľa ust. § 141 ods. 2 AZ správu práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a 147 ustanovené inak.

30. Podľa ust. § 144 ods. 1 AZ právnická osoba oprávnená na základe zákona alebo dohôd s nositeľmi práv spravovať majetkové práva v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako jediný alebo hlavný účel svojej činnosti, je organizáciou kolektívnej správy, ak
a) jej riadenie a kontrola sa uskutočňuje s účasťou nositeľov práv,
b) kolektívnu správu práv vykonáva bez účelu dosahovania zisku a
c) má sídlo na území Slovenskej republiky a bolo jej ministerstvom udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv (ďalej len "oprávnenie").

31. Podľa § 164 ods. 1, veta prvá AZ organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone

jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada.

32. V konaní bolo nesporné a preukázané, že rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-232/7848 zo dňa 7.7.2016 bolo žalobcovi, spoločnosti L., Q., IČO: XXXXXXXX udelené na dobu neurčitú Oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, okrem iných aj v odbore: použitie vyššie uvedených diel ich uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

33. V konaní bolo nesporné aj to, že Ministerstvo kultúry SR dňa 11.05.2010 vydalo pre žalobcu Oprávnenie č.k. MK-663/2010-70/6165 na výkon povinnej kolektívnej správy práv k vyššie uvedeným dielam vo vymedzených odboroch, okrem iných aj v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami.

34. Na základe vyššie uvedeného súd konštatoval, že účinnosťou rozhodnutia Ministerstva kultúry SR o udelení oprávnenia žalobca nadobudol postavenie kolektívnej správy a teda je oprávnený spravovať majetkové práva viacerých nositeľov práv a zastupovať ich vo vlastnom mene pri výkone ich majetkových práv v súlade s vydaným oprávnením. Nositeľ práva je totiž oprávnený na individuálny výkon svojich majetkových práv, alebo môže výkon týchto práv zveriť organizácii kolektívnej správy na základe dohody, ktorú s ňou uzavrie.

35. Žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, ktorá je na základe priameho mandátu, vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní, oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Tým je daná jeho aktívna legitímácia v spore.

36. Žalovaný v priebehu konania, naposledy na pojednávaní dňa 1.10.2020 namietal a jeho obrana spočívala len v tom, že namietal výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj jej rozsah, t.j. výšku, ktorú žalobca určil podľa jeho sadzovníka a rozsah, v tomto smere mal za to, že zo 42 apartmánov všetky sú vo vlastníctve fyzických, alebo právnických osôb, uvedený subjekt prevádzkuje na základe uzavretých zmlúv, z ktorého dôvodu mal za to, že požadovaná výška bezdôvodného obohatenia je žiadaná za celý rok 2016, avšak obsadenosť ubytovacieho zariadenia I. bola v roku 2016 v priemere 56%, o čom predložil čestné prehlásenie člena predstavenstva žalovaného zo dňa 28.11.2019 (čl. 166 spisu). Podľa čestného vyhlásenia zo dňa 11.5.2020 uvedeného člena predstavenstva, bol pomer využívania apartmánov ich majiteľmi a hotelovými hosťami v roku 2016 na 56%.

37. Z uvedeného dôvodu ďalšie námietky neuplatnil - námietky týkajúce sa aktívnej legitímácie, týkajúce sa počtu apartmánov, i počtu 42 ks zvukovoobrazových prijímačov, nachádzajúcich sa v jednotlivých apartmánoch, 3 ks prijímačov v iných priestoroch.

38. Podľa ust. § 165 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len "používateľ") rokovania o uzavretí

a) licenčnej zmluvy,

b) hromadnej licenčnej zmluvy,

c) kolektívnej licenčnej zmluvy,

d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo

e) zmluvy o náhrade odmeny.

39. Citované zákonné ustanovenie upravuje vzťahy medzi používateľmi predmetov autorskoprávnej ochrany a organizáciami kolektívnej správy. Autorský zákon vyžaduje, aby tieto vzťahy, ktorých predmetom je používanie predmetov ochrany, príslušné subjekty zastrešili licenčnou zmluvou, resp. zmluvou o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. Na účely tohto zákona, s výnimkou jeho piatej

časti o správe práv, sa používateľom rozumie ktokoľvek, kto používa predmet ochrany, napr. aj osoba, ktorá používa predmet ochrany bez súhlasu autora v zmysle výnimky. V prípade osôb, ktoré by v zmysle danej definície používateľa na účely tejto piatej časti zákona používali predmety ochrany bez uzavretej licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy, alebo s nositeľmi práv pri individuálnom vysporiadaní práv, bude dochádzať k bezdôvodnému obohateniu.

40. Vykonaným dokazovaním bolo nesporné a preukázané, že sporové strany, žalobca ako organizácia kolektívnej správy a žalovaný ako používateľ, zmluvu podľa ust. § 165 AZ neuzavreli. Žalobca pred podaním žaloby vyzýval žalovaného na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a ponúkal mu aj mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovnaní, na čo žalovaný nereflektoval, resp. reflektoval ohľadom urovnania na rok 2017. V konaní bolo nesporné aj to, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom nevyužil autorským zákonom danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany, určil súd. Autorský zákon v ust. § 165 ods. 8 pritom za jedinú aktívne vecne legitimovanú osobu, ktorá si môže toto právo uplatniť, považuje používateľa.

41. Súd sa teda zaoberal námietkami žalovaného pokiaľ ide o výšku a rozsah uplatneného nároku, t.j. bezdôvodného obohatenia.

42. Podľa ust. § 169 ods. 4 AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná

- a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a
- b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne.

43. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

44. Podľa § 458a OZ ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

45. Pokiaľ ide o namietanú výšku priznaného požadovaného plnenia, v tomto smere súd rozsah nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia limitoval rozsahom obvyklej odmeny za získanie autorskej licencie na ďalší verejný prenos diel spadajúcich do odboru pôsobnosti žalobcu (§ 458a OZ). Za porovnateľné kritérium považoval úhrady za autorskú licenciu určenú vo vzťahu k druhovo rovnakým autorským dielam a k obdobnému spôsobu ich použitia určenú žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy v sadzobníku. Žalobca počas konania preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 300 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetov ochrany na území SR nepôsobila. Podľa uznesenia ÚS SR sp.zn. II.ÚS 101/2011 obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu bola poskytovaná licencia iným užívateľom, teda za akú odmenu sa uzatvárali hromadné licenčné zmluvy. Práve so zreteľom na existenciu porovnateľných kritérií je nenáležitosť poukaz na licenčné odmeny v iných krajinách, či podklady pre kalkuláciu licenčných odmien odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom na základe analýzy licenčných platieb vybraných krajín Európy spoločnosťou KPMG. Ak žalovaný nesúhlasil s odmenou určenou žalobcom za použitie diel ním zastupovaných autorov, bol oprávnený domáhať sa ochrany v konaní o určenie obsahu licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov súdom (ust. § 165 ods. 8 AZ), nezakladá to však jeho právo na bezodplatné užívanie diel autorov. Žalovaný tak v roku 2016 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil, ktoré obohatenia je povinný žalobcovi vydať.

46. Ďalšia námietka žalovaného týkajúca sa rozsahu uplatneného nároku, s poukazom na to, že so 42 apartmánov sú všetky vo vlastníctve fyzických, alebo právnických osôb, pričom žalovaný uvedený objekt prevádzkuje na základe uzavretých zmlúv, z ktorého dôvodu by žalovaný mal nárok iba na čiastočné vydanie bezdôvodného obohatenia a to v rozsahu 56%, o ktorom predložil čestné prehlásenie člena predstavenstva žalovaného, v tomto smere súd poukazuje na Zmluvu o nájme nebytových priestorov č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.8.2013 (čl. 163 a nasl. spisu), na základe ktorej prenajímateľ - jeho označenie je nečitateľné, pravdepodobne vlastník apartmánu dal do nájmu nájomcovi, t.j. žalovanému I. R. Z. O., a.s. apartmán na 1. poschodí I. R. na Z. O., ako aj spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti v ňom uvedených, ako aj spoluvlastnícky podiel na pozemku, vrátane hnutelých vecí tvoriacich zariadenie, vybavenie apartmánu, ako aj suterén č. 4, parkovacie státie, ako aj nebytový priestor v ňom uvedený, t.j. apartmán o výmere 59,16 m², jeho zariadenie a vybavenie s príslušenstvom, ako aj parkovacie státie a nájomca prebral od prenajímateľa predmet nájmu s tým, že podľa článku 2 je povinný užívať predmet nájmu v súlade so zmluvou a účelom vymedzením v kolaudačnom rozhodnutí a to na ubytovanie hostí. Nájomný vzťah bol uzatvorený od 1.9.2013 na dobu neurčitú. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalovaný je prevádzkovateľom celého hotelového zariadenia so všetkými ubytovacími jednotkami.

47. Podľa ust. § 442a ods. 2 OZ, na ktoré zákonné ustanovenie sa žalovaný odvolával, pri porušení, alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

48. Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia, okrem predpokladov vyžadovaných osobitnými zákonmi pre vznik nárokov na náhradu škody, nemajetkovej ujmy v peniazoch a bezdôvodného obohatenia musia byť inak naplnené predpoklady vzniku daného zodpovednostného vzťahu, vyplývajúceho z osobitných právnych úprav, chrániacich duševné vlastníctvo. Ustanovenie § 442a ods. 2 OZ upravuje rozsah náhrady škody a spôsob jej určenia. Podľa dôvodovej správy k uvedenému ustanoveniu, v prípade porušenia alebo ohrozenia práva duševného vlastníctva sa budú pre určenie výšky primerane aplikovať zásady pre určenie výšky odmeny pre účely licenčnej zmluvy, platné v čase neoprávneného zásahu.

49. V konaní bolo nesporné, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie, hotel zaradený do kategórie so 4 hviezdikami, so 42 izbami a s tromi inými priestormi, v ktorých má umiestnené zvukovoobrazové zariadenie. V takomto prípade je na mieste určiť výšku bezdôvodného obohatenia; podľa vyššie citovaného ustanovenia §458a, spojení s § 442a ods. 2 OZ najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná (t.j. obvyklá). Ak teda má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové, alebo zvukovoobrazové zariadenie vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k naplneniu pojmu verejného prenosu. Pokiaľ sa žalovaný bránil tvrdením, že nebola preukázaná obsadenosť jeho ubytovacieho zariadenia, resp. obsadenosť na 56%, podľa názoru súdu je táto jeho argumentácia bezpredmetná a nezbavuje žalovaného povinnosti na úhradu autorskej odmeny. Pokiaľ by uvedená skutočnosť bola rozhodujúca, bol by to práve žalovaný, ktorého by zaťažovalo dôkazné bremeno o čiastočnom využití služieb zariadenia (podľa názoru súdu čestné prehlásenie člena predstavenstva takýmto dôkazom nie je), keďže zariadenie, ktoré žalovaný spravuje má charakter ubytovacieho zariadenia a tak ako žalobca predložil listinné doklady, žalovaný ako prevádzkovateľ tohto zariadenia ponúkal verejnosti ubytovacie služby v tomto zariadení s tým, že k vybaveniu ubytovacích jednotiek patril okrem iného aj televízor. K tejto námietke súd poukazuje na príkaznú zmluvu zo dňa 1.1.2015 (čl. 116 spisu), ktorú uzatvoril žalovaný ako príkazca so Zväzom hotelov a reštaurácií SR ako príkazníkom, na základe ktorej sa príkazník zaviazal usporiadať v mene príkazcu s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívaných autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. V tomto smere sa súd stotožňuje s názorom žalobcu, že žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške najmenej zvyčajnej licenčnej odmeny, čiže odmeny, ktorú by bol povinný zaplatiť ak by riadne uzatvoril licenčnú zmluvu tak, ako všetci ostatní oprávnení používatelia. Zvyčajná licenčná odmena určená v súlade so sadzobníkom žalobcu nezohľadňuje konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacích zariadení a na tom nič nemení ani vlastnícka štruktúra samotnej nehnuteľnosti hotela. Na základe takto vysloveného právneho názoru súd uzatvára, že žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške 1.443,-€ za obdobie roku

2016 a to pri sadzbe 29,-€ za hotel so 4 hviezdíčkami a počtom izieb so zvukovoobrazovým zariadením v rozsahu 42, ako aj pri sadzbe 68,-€ za iné priestory v počte 3, v ktorých sa nachádzajú zvukovoobrazové zariadenia, čo činí 204,-€, t.j. 42 x 29,50 € + 204,-€, čo predstavuje uplatnený rok, z ktorého dôvodu súd nárok žalobcu pokladal za dôvodný a žalobe vyhovel v celom rozsahu.

50. Podľa ust. § 517 ods. 1, 2 OZ Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

51. Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

52. Okrem priznanej istiny má žalobca nárok aj na priznanie úrokov z omeškania, keďže žalovaný sa dostal do omeškania so splnením dlhu. Žalobca vyzýval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia prípisom zo dňa 1.12.2017, v ktorom mu určil lehotu 5 dní na zaplatenie žalovanej sumy a trov konania od obdržania výzvy.

53. Výšku úrokov z omeškania súd určil podľa vyššie citovaného zákonného predpisu. Základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania bola vo výške 0%, po zvýšení o 5 percentuálnych bodov vo výške 5% ročne. Z uvedeného dôvodu súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie 5% úrokov z omeškania od 15.12.2017 do zaplatenia.

54. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

55. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech, z ktorého dôvodu mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona.